

deluju kao stranci sklepani od kolekcije anegdota. Druga bitna posledica nedovoljne situiranosti priče u sopstvenu sredinu jeste manjak radnje. Film, naime, ima prave radnje za jedno pola sata. Ostalih sat opterećeno je predugim i besadržajnim scenama, digresijama i nagomilavanjem zabavnih, ali izolovanih sitnica.

Ljubav, zajedno sa Klopkom Srdana Golubovića, najavljuje ono što nam je nekoliko decenija ne-

dostajalo, a to je neka vrsta *glavnog toka* srpske kinematografije. Upravo je to ono što čini spoljni okvir, kostur jedne kulturne ponude bez koje eksperiment ili avangarda nemaju smisla. Teško je kritikovati nešto što čini konstrukciju, nešto što tvori kontekst same mogućnosti jedne umetnosti pa i same kritike. Možda se meni ne sviđa što je novi *mainstream* zapravo tugaljivi melodramski realizam. Ali, eto tako je. No, čini se da ovaj i slični filmovi koji mu prethode najavljuju buđenje medveda srpske kinematografije iz zimskog sna koji traje nekoliko decenija. Vreme je da počnemo da čekamo nešto veliko. ×

IVAN JEVIC